

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 779/2016-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Private Capital Investments Limited, 83 83 Ducie Street, Manchester, Veľká Británia, zastúpenej usadeným euroadvokátom Mgr. Michalom Jendrulekom, Cintorínska 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Zvolen sp. zn. 11 Er 96/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 12 Er 188/2015 z 18. mája 2016, sp. zn. 3 Er 328/2014 z 6. apríla 2016, sp. zn. 18 Er 99/2015 z 25. apríla 2016, sp. zn. 12 Er 98/2015 z 18. mája 2016, sp. zn. 3 Er 96/2015 z 2. mája 2016, sp. zn. 11 Er 574/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 18 Er 634/2014 z 25. apríla 2016, sp. zn. 10 Er 628/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 10 Er 620/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 3 Er 331/2014 z 2. mája 2016, sp. zn. 11 Er 99/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 18 Er 575/2014 z 25. apríla 2016, sp. zn. 3 Er 99/2015 z 3. mája 2016, sp. zn. 11 Er 616/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 12 Er 575/2014 z 18. mája 2016, sp. zn. 12 Er 97/2015 z 18. mája 2016, sp. zn. 10 Er 575/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 12 Er 365/2015 z 18. mája 2016, sp. zn. 11 Er 557/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 12 Er 189/2015 z 18. mája 2016, sp. zn. 3 Er 399/2015 z 3. mája 2016, sp. zn. 11 Er 97/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 1 Er 330/2014 z 20. mája 2016, sp. zn. 10 Er 618/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 18 Er 97/2015 z 25. apríla

2016, sp. zn. 3 Er 188/2015 z 3. mája 2016, sp. zn. 10 Er 584/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 10 Er 97/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 10 Er 188/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 3 Er 375/2015 z 26. apríla 2016, sp. zn. 10 Er 141/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 10 Er 283/2015 z 20. apríla 2016, 18 Er 563/2014 z 25. apríla 2016, sp. zn. 13 Er 617/2014 z 21. marca 2016, sp. zn. 3 Er 97/2015 z 3. mája 2016, sp. zn. 10 Er 96/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 11 Er 95/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 18 Er 161/2014 z 25. apríla 2016, sp. zn. 10 Er 22/2016 z 24. mája 2016, sp. zn. 3 Er 345/2014 z 2. mája 2016, sp. zn. 18 Er 283/2015 z 2. mája 2016, sp. zn. 12 Er 619/2014 z 18. mája 2016, sp. zn. 18 Er 141/2015 z 25. apríla 2016, sp. zn. 12 Er 96/2015 z 18. mája 2016, sp. zn. 18 Er 96/2015 z 25. apríla 2016, sp. zn. 3 Er 274/2014 z 26. apríla 2016, sp. zn. 10 Er 189/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 1 Er 563/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 11 Er 618/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 12 Er 584/2014 z 18. mája 2016, sp. zn. 10 Er 95/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 18 Er 189/2015 z 25. apríla 2016, sp. zn. 12 Er 374/2015 z 18. mája 2016, sp. zn. 10 Er 619/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 10 Er 562/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 10 Er 563/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 10 Er 21/2016 z 24. mája 2016, sp. zn. 10 Er 98/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 18 Er 98/2015 z 2. mája 2016, sp. zn. 3 Er 284/2015 z 27. apríla 2016, sp. zn. 3 Er 142/2015 z 3. mája 2016, sp. zn. 11 Er 141/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 12 Er 142/2015 z 18. mája 2016, sp. zn. 1 Er 296/2014 z 20. mája 2016, sp. zn. 12 Er 236/2015 z 18. mája 2016, sp. zn. 18 Er 562/2014 z 25. apríla 2016, sp. zn. 18 Er 618/2014 z 25. apríla 2016, sp. zn. 12 Er 99/2015 z 18. mája 2016, sp. zn. 11 Er 585/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 3 Er 329/2014 z 2. mája 2016, sp. zn. 11 Er 188/2015 z 31. mája 2016, sp. zn. 11 Er 584/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 11 Er 562/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 11 Er 617/2014 z 21. apríla 2016, sp. zn. 12 Er 95/2015 z 18. mája 2016, sp. zn. 3 Er 275/2014 z 26. apríla 2016, sp. zn. 18 Er 617/2014 z 25. apríla 2016, sp. zn. 13 Er 95/2015 z 27. apríla 2016, sp. zn. 18 Er 628/2014 z 25. apríla 2016, sp. zn. 10 Er 99/2015 z 21. apríla 2016, sp. zn. 3 Er 330/2014 z 2. mája 2016, sp. zn. 1 Er 274/2014 z 20. mája 2016, sp. zn. 1 Er 275/2014 z 20. mája 2016, sp. zn. 12 Er 563/2014 z 18. mája 2016, sp. zn. 12 Er 617/2014 z 18. mája 2016 a sp. zn. 12 Er 562/2014 z 18. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Private Capital Investments Limited o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Private Capital Investments Limited, 83 83 Ducie Street, Manchester, Veľká Británia (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v záhlaví označenými uzneseniami Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“ a „napadnuté uznesenia“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že v priebehu exekučných konaní začatých na základe návrhov obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“), ktorými sa od konkrétnych fyzických osôb (ďalej len „povinní“) domáhala zaplataenia konkrétne špecifikovaných finančných čiastok s príslušenstvom z titulu „nároku zo zmenky“, bola medzi oprávnenou a sťažovateľkou 23. decembra 2015 uzavretá rámcová zmluva o postúpení pohľadávok judikovaných jednotlivými rozsudkami okresného súdu na sťažovateľku. O tejto skutočnosti súdny exekútor informoval okresný súd prostredníctvom podania sťažovateľky označeného ako „*doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie*“, v ktorom uviedla, že „*nemá žiaden vlastný vzťah k povinným*“. Súdny exekútor súčasne okresnému súdu predložil návrhy sťažovateľky na pripustenie zmeny účastníka konaní na strane oprávneného. V súvislosti s týmito návrhmi okresný súd vyzval súdneho exekútora, aby mu v lehote 7 dní od doručenia jednotlivých výziev predložil návrhy

oprávneného za zmenu účastníka konania, resp. oznámenie oprávneného k zmene účastníka konania, tak ako to vyžaduje § 37 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), keď vyslovene ustanovuje, že ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi; oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon.

3. Vzhľadom na to, že súdny exekútor *„preukázateľne, na základe doručenky“* na výzvy okresného súdu nereagoval a požadované dokumenty mu nepredložil, okresný súd napadnutými uzneseniami návrhy na zmenu účastníka konaní na strane oprávneného odmietol ako podané neoprávnenou osobou, resp. zmenu účastníka konaní na strane oprávneného nepripustil, pretože *„v prejednávanej veci je nepochybné, že účastníkom konania na strane oprávneného je od začatia exekučného konania až dosiaľ spoločnosť [REDAKOVANÉ], nakoľko dosiaľ neexistuje právoplatné rozhodnutie exekučného súdu, ktorým by ako oprávneného do konania pripustil akýkoľvek iný subjekt“*. Okresný súd zároveň napadnutými uzneseniami exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku zastavil, pretože oprávnená si nesplnila povinnosť doplniť návrhy na vykonanie exekúcií vyplývajúcu z § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, keď neopísala rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinnými a nepripojila dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú, ako to vyžadoval § 39 ods. 4 Exekučného poriadku.

4. Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že *„zákon nestanovuje, že dané oznámenie nemôže urobiť aj nový oprávnený“*, preto rozhodnutia okresného súdu o odmietnutí návrhov na zmenu účastníka konaní na strane oprávneného z dôvodu podania neoprávnenou osobou, resp. o resp. nepripustení zmeny účastníka konaní na strane oprávneného, považuje za *„nesprávne“*. Okrem toho v sťažnosti opakovane uvádza, že ani ona a ani pôvodná oprávnená žiadne vlastné vzťahy s povinnými nemali, preto je ustanovenie § 39 ods. 4 Exekučného poriadku *„neaplikovateľné, keďže ide o nesplniteľnú zákonnú povinnosť“*

oznamovať súdu skutočnosti, ktoré neexistujú... Vyžadovanie nemožného plnenia a následné zastavenie exekúcie je hrubým porušením práva na spravodlivý exekučný súdny proces... Napadnutými uzneseniami okresného súdu došlo jednoznačne k strate nádeje sťažovateľky na zhmotnenie jej už judikovaných pohľadávok.“

5. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými uzneseniami okresného súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté uznesenia okresného súdu zrušil a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

6. Vzhľadom na to, že sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu označených práv, v danom prípade ju nebolo potrebné duplicitne citovať.

7. Pre účely overenia opodstatnenosti vznesených námietok sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením napadnutých uznesení okresného súdu, ktorými návrhy na zmenu účastníka konaní na strane oprávneného odmietol ako podané neoprávnenou osobou, resp. zmenu účastníka konaní na strane oprávneného nepripustil, a zároveň rozhodol o zastavení exekúcií, pretože oprávnená si nesplnila povinnosť doplniť návrhy na vykonanie exekúcií vyplývajúcu z § 243f ods. 1 Exekučného poriadku (ktoré tvorili prílohu sťažnosti), pričom zistil, že ich nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popierali zmysel práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na spochybnenie právnych záverov okresného súdu vyjadrených v napadnutých uzneseniach. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci, pričom relevantné ustanovenia Exekučného poriadku, ktoré mu umožňovali rozhodnúť zvoleným spôsobom, interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom. Závery okresného súdu sú dostatočne odôvodnené, vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

8. Skutočnosť, že sa konanie pred všeobecným súdom neskončilo podľa predstáv sťažovateľky, sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pretože do obsahu tohto práva nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

9. Ústavný súd navyše konštatuje, že v okolnostiach daného prípadu, by ani prípadnou zmenou účastníka konaní na strane oprávneného nedošlo k zmene povahy „sporu“ a jeho právnemu posúdeniu v merite veci.

10. V tejto súvislosti odkazuje na uznesenie č. k. I. ÚS 539/2016-38 zo 14. septembra 2016, ktorým ústavný súd rozhodoval o obsahovo podobnej sťažnosti sťažovateľky, pričom dospel k názoru, že: „Povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku o rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným má každý oprávnený, ak je podkladom na vykonanie exekúcie rozhodnutie, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou. V prípade, že vymáhaná pohľadávka bola postúpená pôvodným veriteľom, je nový veriteľ (oprávnený v exekučnom konaní) povinný opísať vlastné vzťahy s povinným, na základe ktorých vznikol samotný hmotnoprávny vzťah medzi povinným a pôvodným veriteľom.“ V napadnutých konaniach išlo o opísanie rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa vzťahu obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako pôvodného zmenkového veriteľa, k povinným ako zmenovým dlžníkom, a pripojenie dôkazov, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú. Preto podľa názoru ústavného súdu: „Pokiaľ sťažovateľka, resp. jej právny predchodca ako oprávnený v exekučnom konaní návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku nedoplnil/a o opísanie rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa vlastného vzťahu s povinným s odôvodnením, že žiadne vlastné vzťahy s povinným nemá, okresný súd nemohol preskúmať rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, a po jeho preskúmaní prípadne exekučné konanie zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, čo by v konečnom dôsledku umožnilo sťažovateľke domáhať sa opätovne svojej

pohľadávky proti povinnému návrhom na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku.“

11. Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutými uzneseniami okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom z napadnutých uznesení okresného súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by nimi mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

12. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2016